ŘADA II. Kč 1·80. SVAZEK 18.

VENUŠINY POVÍDKY

JARY TOUŽIL:

NÁMĚSÍČNÍK.

JARY TOUŽIL:

NÁMĚSÍČNÍK

1 9 2 4
NAKLADATEL JAN TOUŽIMSKÝ, VRŠOVICE
TISKLI HORKÝ A SPOL., PRAHA-VRŠOVICE

Hrom příšerně burácel, blesk za bleskem dopadal k zemi a osvětloval temnou noc oslňující září, padaje do stromů lesa, kudy kráčeli. Dvě hodiny již jde s ní tak, polo ji nesa a cítě pod promoklým, lehkým šatem každý záhyb jejího něžného tílka.

Kočár, jehož koně se splašili a, utrhnuvše se, utekli, překocen leží na úpatí lesa.

»Selmo, je vám zima? Všechna se třesete!« tázal se její průvodce.

»Oh, je mi velmi teplo u vás!« odvětila, tulíc se k němu ještě těsněji a dýchajíc mu do tváře, kterou k ní chýlil.

»Snad máte tedy horečku!« ulekl se.

»Vždy, když jsem blízko vás, Adriene!« zašeptala.

»Díky vám, nechcete, abych vás chvíli nesl?«

»Chtěla bych, abyste mne nosil stále! Leč teď to není možné. Cesta je špatná, je tma, klopýtl byste. Ostatně jsme jistě již blízko zámku, ačli jsme nezbloudili.«

»Toho se také obávám! Tento les je mi naprosto neznámý.«

»Jsme asi na opačné straně.«

»Jen kdyby ustal dešť, abyste tolik netrpěla!«

Neměl již, čím by ji oděl. Dal jí již svůj lovecký kabát kolem něžných ramen, zapjal jí ho až ke krčku a zbyly mu jen krátké, zelené kalhoty. Klobouk mu odnesla vichřice. Dešť splýval mu potůčkem s kaštanových vlasů na čelo a tváře. Nestíral ho již.

Náhle se mu zdálo, že spatřil světlo.

»Hleďte, Selmo, tam!«

»Snad lidé, chatrč, myslivna,« těšila se dáma.

A vskutku se blížili malé myslivně, na jejíž dveře za chvíli zaklepali.

Přišla jim otevříti dívka nevšední krásy ve večerních nedbalkách. Pozdravil zdvořile a řekl:

»Hrabě Adrien Vilcourt a moje sestřenice, komtessa Selma, prosíme vás, abychom zde mohli posečkati, než přejde dešť, a odpočinouti si.«

»Jste nám vítáni, učiníme všemožné, vstupte rychle,« odvětila dívka zvonivým hlasem, který vnikal až do srdce.

»Kde jsme?« tázal se hrabě.

»Na panství barona Stentova, asi dvě hodiny od vašeho zámku, pane hrabě.«

»Jest to možno?« divil se Adrien. »Na které straně je můj zámek?«

»Vlevo, za tímto lesem,« ukazovala dívka.

»Tedy jsme se dali nepravou cestou! Šli jsme dvě hodiny v tom nečase a v té tmě. Koně se nám splašili a, bůh ví, kde jsou.«

Dívka přinesla zatím něco suchého šatu a prosila, aby

si udělali pohodlí. Svůj jednoduchý šat nabídla komtesse a šat bratrův hraběti.

»Odejdu, než se převlečete, přinesu něco k občerstvení. Otec i matka již ulehli, je hned půlnoc. Bratr odejel do města.«

»Jak se jmenujete, milé dítě?« tázala se dosud ustrašená Selma.

»Eva, milosti,« odvětila dívka.

»Eva v ráji!« dodala Selma.

Dívka odešla a Selma bezradně pohlížela na Adriena.

»Odejdete na chvíli, bratránku, že ano?« — prosila. »Nezlobte se, že vás ještě posílám do toho počasí! Nebude to dlouho trvati, pokusím se převléci se sama, dovedu-li to.«

»Pomohl bych vám, kdybyste svolila. Stěží svlečete sama s těla tu mokrou látku.«

Upřela naň své hluboké, modré oči dlouhým pohledem. Nebyl vyzývavý, byl prosebný.

»Neodpovídáte mi, Selmo, zakazujete mi to, poslechnu, již jdu —«

Přistoupila k němu a obejmouc jeho ramena, řekla klidně:

»Zůstaňte, Adriene, byla by to ode mne nevděčnost, abych vás vyháněla!«

»Díky vám!« zvolal hrabě a přivinuv ji vroucně na prsa, vtiskl jí dlouhý polibek na chvějící se rty.

Vyvinula se mu z náruče a jala se svlékati. Byla promoklá na kůži. Jemný batist jejího prádla lepil se mazlivě na její hladké tělo. S pomocí Adrienovou zbavila

se ho a zahalila se do připraveného velkého prostěradla, jako by byla vystoupila z koupele. Adrien chvěl se rozčilením, když na okamžik spatřil její půvabnou postavu nahou. Zpozorovala to a tázala se ho, zardívajíc se:

»Nemyslíte si o mně nic špatného, Adriene, proto, že jsem se před vámi nestyděla?«

»Selmo, co to mluvíte? Což může pohled na vaše nádherné tělo učiniti moje myšlenky špatnými? Což jsem vůbec schopen mysliti, když vás vidím tak okouzlující. A ostatně, budete za měsíc mojí ženou, víte-li, Selmo, že vás budu velice milovati?«

»Ó, jak jsem šťastna, že mi to povídáte! Jste, Adriene, moje p r v n í láska!«

Adrien se zasmušil, na jeho čele objevila se vráska a jakoby ve snu, šeptal jen:

»Ovšem, ovšem — —!«

* *
*

Selma nebyla koketou, ale nebyla ani — svatou. Byla mladá, vášnivá, Adrien byl mladý, vášnivý, dvojí mládí a dvojí vášeň hrozily tu výbuchem.

Ale Selma nebyla již ani — nevinnou!

Kdysi zaslechl Adrien ve společnosti přátel v Paříži o jejím malém dobrodružství. Pravdu dověděl se až později od přítele advokáta.

Selma dlela kdysi jako sedmnáctileté, nezkušené děvče s rodiči svými u tety v Paříži. Bylo to v zimní saisoně. Navštěvovala nejlepší společnosti a byla také

na dvou aristokratických plesech. V nejlepší společnosti číhá na nezkušenou dívku nejspíše zkáza.

Na druhém plesu seznámila se Selma se srbským důstojníkem Milanovičem. Byl to Adonis, jakého neměla Paříž. Zahořel k ní prudkou láskou. Pod jejím, napohled lhostejným, pohledem, s jakým muže poprve přijímala, zuřil neuhasitelný požár vášní. Milanovič, Jihoslovan s horkou krví své země, vycítil ihned, že je Selma rozkošné dítě, jakých nerodí ani jeho vlast. Vyznal jí lásku ihned, bez předmluv a právě proto, že byl tento útok tak prudký a neočekávaný, neodolala Selma. Dala mu dostaveníčko.

Za tři dny sešli se v uzavřeném solónku prvotřídního hotelu, kdež jich nikdo neznal a kde se zapsali jako poručík Pulinský s chotí. Sluha nesl za nimi poručíkovo fingované zavazadlo. Zdrží se pouze do 8 hodin večer, pak odjíždějí. Auto ať čeká přesně o 8 hodině. Vše bylo nenápadné, poručík nechtěl dámu kompromitovati . . .

A v tom útulném salónku, kde to dráždilo k lásce, nábytek, obrazy, sošky, vásy i nádherné lože, vzdala se mu Selma, vzdávajíc se muži poprvé v životě. Šílela? Snad! Zapomněla starých a hrdých rodičů, zapomněla vlastní své hrdosti, nemyslela na veřejnost. Ale milenec slíbil, že za měsíc přijede a požádá za její ruku.

Ale nepřišel již. Dík boží prozřetelnosti, nezanechal tento krátký, intimní styk u Selmy jiných následků nežli zármutku opuštěné dívky. Milanovič nedával o sobě

zprávy. Selma mu psala dva dopisy, zapřísahajíc ho, aby na ni nezapomněl. Toužila po něm a byla by se i sňatku s ním vzdala, jen kdyby byla mohla prožiti s ním znovu rozkoš, již jednou prožitou.

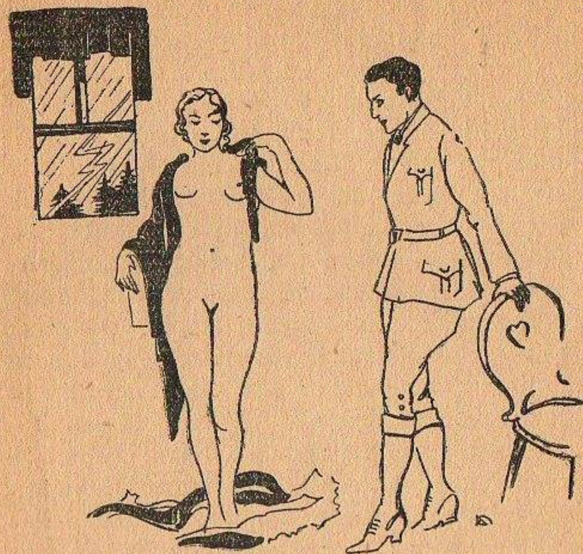
Rodiče marně hledali příčinu její zádumčivosti. Když se po měsíci přesvědčila, že se nemá ničeho báti, uklidnila se poněkud, ale vyhýbala se společnosti, očekávajíc stále návratu milencova. Ale Milanovič neodpovídal na dopisy, nevracel se, nedával o sobě známky. Selma byla odhodlána uprchnouti z domu a jeti do Srbska, aby vyhledala nevěrného milence a buď ho k sobě navždy připoutala, anebo se strašlivě pomstila. Byla však nezkušenou a hrozila se dalekého cestování. Tak ubíhaly týdny, měsíce, léta. Selma ponenáhlu zapomínala. Pak počala postonávati matka a po krátké nemoci zemřela. Selma nechtěla opustiti starého otce, pro něhož ztráta věrné družky byla strašnou ranou. Chřadl a do roka sešel se v hrobě se svou nezapomenutelnou chotí. Selma zůstala tu sama a znovu procitla v ní vzpomínka na Milanoviče. Jakmile bude vyřízena pozůstalost, pojede za ním — —

Ale její strýc, bratr jejího otce, jemuž úmysl svůj prozradila, rozmluvil jí to. Kde ho bude hledati? Což jestli se již oženil. Ví, je-li vůbec živ? Konečně si dala Selma říci a přijala pozvání strýcovo, aby se trvale k nim odstěhovala. Strýc zachovával vyznání Selmino, v němž ovšem nebylo zmínky o schůzce v hotelu, v tajnosti a doufal, že čas zhojí její zraněné srdce . . .

Adrien zvěděl o Selmině románku náhodou. Setkal se v Paříži s přítelem advokátem, jenž viděl kdysi vycházeti Selmu s poručíkem z hotelu. Ač byla zahalena hustým závojem, poznal dívku, s níž ho byl Adrien na plese seznámil. Také hotel znal, vždyť nejednou tu také sám prožíval rozkošné chvíle se svou milenkou. Advokát nebyl nadarmo advokátem: chtěl míti důkazy, jimiž se vydělá mnohdy větší hromádka zlata nežli u bakaratu v Monte Carlu. Pod záminkou, že »ta dáma« ztratila v hotelu drahocenný prsten, dostal se snadno do pokoje, kdež milenci krátce před tím dleli. Pokoj nebyl ještě uklizen, všechny intimity byly tu ještě na svém místě. Dusná atmosféra, prosycená vůní parfumovaného těla a dýmu cigaret, tu ještě panovala. Různé známky svědčily jasně o tom, co se tu odehrávalo. Prsten byl marně hledán. Ale na skle velkého, křišťálového zrcadla napsána byla v prachu dvě jména: »SELMA — SVETA« a pod nimi bylo vyobrazeno planoucí srdce. Na zemi před zrcadlem válely se dvě spony vlasové, představující hady, stočené do cifry 8. Každý z nich měl místo očí dva brilanty. Na trumeau ležel hřeben, v němž uvázlo několik zlatých vlasů. Na nočním stolku byla miska s odpadky srbských cigaret a na rozházeném loži ležel malý, krajkový šátek s vyšitým jménem »SELMA« a hraběcí korunkou.

Advokát sebral všechny doklady, odměnil personál hotelu a, když se asi za čtvrt roku setkal s Adrienem, prodal mu je za 20.000 franků.

Mladý Vilcourt byl velice zarmoucen. Bál se skan-

dálu. Uschoval pečlivě ty dokumenty Selmina poklesku do zvláštního pouzdra a, když později matka na něho naléhala, aby se oženil se Selmou, krátce odmítl. K Selmě choval se přátelsky, neřekl ničeho o svém tajemství, ale varoval se jakékoli intimnosti, neboť byl přesvědčen, že by Selmě neodolal. Byl k ní něžný, políbil ji občas, bylať přece jeho sestřenkou! Pocítil k ní jakousi vřelou soustrast. Doprovázel ji pěšky i koňmo na procházkách a byl rád, že má takovou rozmilou kamarádku, jsa vzdálen veselé Paříže.

Selma byla do Adriena zamilována a dávala mu svoji náklonnost při každé příležitosti najevo. Hleděla se mu zalíbiti, radila se s ním o toiletách, nosila jen takové, o nichž řekl, že jí sluší, vystavovala své, málo zakrývané půvaby jeho zrakům. Nespoutaná prsa její chvěla se při každém kroku a Selma často přitiskla je k Adrianově ruce, aby cítil tuhost tyčících se bradavek. Byla polopannou, láska, jenom jednou prožitá, nesetřela panenského pele, jenž její bytost obestíral. Poznavši lásku v jejím nejvášnivějším záchvěvu, tím více po ní toužila. Na Milanoviče již úplně zapomněla a byla si vědoma, že krásný Adrien značil by pro ni všechno štěstí života, ráj na zemi. Byla by se mu oddala, kdykoli by si toho byl přál . . .

Ale Selma měla již zkušenost. Milenec, uživ jí, ji opustil. Neučiní Adrien také tak? Nechtěla znovu prožíti opuštěnosti od muže, jemuž by dala píti rozkoš z plného poháru svého rozpáleného těla. Neopustil by jí také Adrien, napiv se božského nektaru, kterým by plnými doušky svlažovala jeho rty? Chtěla by ho míti navždy, chtěla by sňatkem připoutati jeho život k svému a zemříti třeba v jeho rozvášněném náručí — —

Zatím, co Selma takto toužila dnem i nocí, rozjímal často Adrien: Selma jest bytost rozkošná, není pochyby, že dvě hodiny bouřlivé lásky, kterou prožila s oním Srbem, tělu jejímu neublížily, ale přece byl Milanovič — první! A Adrien, který v době studií v Paříži neuzavíral se radostem života, střídmě je okoušeje, a vyhledával ukojení svých tělesných potřeb jen u prvotřídních demimondek, hereček a baletek, neupoutávaje se nikdy k jediné a nenechávaje se ruinovati, přál si spojiti jednou život svůj s ženou, jíž jiný muž život neotevřel. To bolestné probourání brány, uzavřené proti rozkoši, chtěl vykonati sám. Neběželo mu o vznešený erb nevěstin, chtěl nádherné tělo, třeba bez titulu, ale panenské, nedotčené, nevinné . . .

Ovšem Selminy půvaby ho dráždily. To bylo přirozené. V jejich častém styku ustupovaly ohledy a ostychy. Oba byli lidé moderních, volných názorů. Koupali se spolu často v lesním rybníku a když nabažili se hry vln modravé vody, dávali se jimi kolébati v štíhlé loďce, zpívajíce, bavíce se, prohlížejíce svá těla, málo oblečená. Ona obdivovala jeho mužnou, širokou hruď, on sytil se pohledy na její tvrdá, bílá prsa. Měřili své svaly a linie boků, ukazovali si bělostné zuby, rty setkávaly se často v dráždivém polibku, rád hladil její zlaté vlasy, když je rozpustila vstříc paprskům slunce, aby závodily s jeho leskem. Dbal úpravy nehtíků její ruček i nožek. Tyto hry ohřívaly a rozpalovaly jejich vášně, při nichž nemohli zůstati klidnými. Selma nebyla skoupá vděky, toužíc po tom hezkém muži, Adrien však, jakmile došel nejvyšší hranice tohoto flirtu, stal se zdrženlivým, krotě současně vášeň její i svou, neboť si vždy vzpomněl na krajkový šátek, jejž nalezl přítel na rozházeném loži a jenž dosud dýchal intimní vůní ženy . . .

A tu se stával nevrlým, odmítavým a říkal panovitě, až to uráželo:

»Proč hledíte tak na mne, Selmo?« — nebo: »Pře-

hoďte něco přes prsa, nemohu snésti pohledu na ně!« nebo: »Vaše plavky jsou příliš vysoko vytaženy, jistě Vás škrtí, upravte je přece, jak náleží!«

I na její vlasy se zlobil, když jejich zlatý pramen ovíjela mazlivě kolem jeho krku. Odstrkoval nožku, která chtěla býti políbena a kterou nabízela, tvrdíc, že má dlouhé nehty, bránil se dotyku toho svůdného, růžového masa, na němž utkvěly kapky křišťalové vody a které vonělo jako srna, rozčtvrcená po honě . . .

Selma byla náhlou jeho lhostejností vždy do duše raněna. Byla by ho ráda svedla, vědouc, že ho tak k sobě připoutá, ale vždy se vymanil z čarovného kruhu, v nějž ho zatáhla. A konečně chtěla míti jistotu . . .

Dočkala se jí. Otec Adrienův zavolal ji jednou k sobě a pravil:

»Dítě, odpověz mi na jednu otázku: Máš ráda Adriena?«

»Myslím, strýče, že velmi mnoho,« odvětila upřímně.

»A on?«

»Ach, on mne nemiluje!«

»Jak to víš?«

»Oh, to víme my ženy vždy!«

»Proč by tě nemiloval?«

»Nevím, strýče, snad se mu nelíbím!«

»Sapristi, tohle mi, Selmo neříkej! Komu bys se ty nelíbila? Kdybych byl o 40 let mladší, pral bych se o tebe s celým světem!«

»Adrien je jiného názoru. Má mne rád, ale — nemiluje mne. A to je velký rozdíl! Nechce mne!«

A rozplakala se, když odcházela.

Strýc zavolal si potom Adriena. S ním mluvil zcela jinak.

»Pojď sem, hochu, chci s tebou o něčem si pohovořiti. Včera jsem měl zase svůj obvyklý srdeční záchvat. Opakuje se teď velmi často! Což kdybych podlehl?«

»Otče, nemám obavy, jsi velmi statný!«

»Jsem již vetchý stařec, hochu, a nerad bych zemřel bez vnuka. Ožeň se, Adriene!«

»S kým, otče?«

»Můj bože, což je jiná žena pro tebe nežli Selma? Znáš ženu hezčí a — —«. Jakési slovo uvázlo mu v hrdle . . .

Adrien nemohl ovšem otci svěřiti svého tajemství, proto mlčel. Starý hrabě vykládal si toto mlčení za souhlas. Adrien miloval otce stejně jako matku. I tázal se:

»Přáli byste si, otče, toho spojení?«

»Velice, mé dítě, já i matka.«

»Ale ze stanoviska lékařského není radno uzavírati sňatky mezi pokrevnými příbuznými.«

»Ach, nech stranou vědu, ta se velmi často mýlí. Což nevzal jsem si já vlastní sestřenici?«

»Ovšem, máš ale také jenom jednoho potomka!«

»Stojí však za to! Kdo se může chlubiti takovým synem, jako jsi ty? Není takový syn lepší než deset nezvedených dětí?«

Adrien byl dojat pýchou tohoto starce, ničeho nebyl by mu v té chvíli odepřel.

»Víš, otče,« odvětil po krátkém váhání, »že největším potěšením pro mne jest vyhověti ve všem přání tvým a matčiným. Vezmu si Selmu.«

»Děkuji ti, věděl jsem, že jsi můj dobrý hoch. Myslím, že budeš šťasten!«

»Doufám to též« — řekl Adrien tiše a odešel. —

* *
*

Den na to se toulal Adrien se Selmou po lese. Zkoumal pátravě její nitro, snažil se proniknouti její myšlénky. Marně se namáhal. Ženě je přetvářka vrozena, nedovedeme čísti nesrozumitelného písma v knize její duše.

Ale shledával Selmu rozkošnou a zdála se mu i přes ten starý hřích, nevinnou jako holubička.

A to bylo tenkráte, když jí řekl, že ji chce . . .

Selma věděla již od strýce, že bude Adrienovou ženou. Starý hrabě byl blažen slibem synovým a pospíchal potěšiti zarmoucenou Selmu, která se však přece před Adrienem tvářila, jako by o ničem nevěděla. Chtěla slyšeti tu sladkou zvěst z jeho úst. Jeho náhlá vášeň, kterou k ní vzplanul v lese, a prosba, kterou jí šeptal do růžového ouška, div ji neomráčily.

»Adriene, co to mluvíte?«

»Nic jiného, nežli co cítím, Selmo!«

Selma obrátila k němu své velké, modré oči, jako činila vždy, když byla překvapena. Zmocnil se její zlaté hlavy a zlíbal jí ústa. Mírně ho odstrkovala.

»Selmo, prosím, hleď, za krátký čas budeš mou ženou!«

»Já — budu — vaší — ženou?« koktala. »Adriene, je to pravda? Tedy přece? Otec váš se mne tázal na to před několika hodinami.«

»A co jste mu odpověděla?«

»Že vás mám velice ráda, ale vy že mne nemilujete.«

»Kdo vám to řekl? Já že vás nemiluji? Jste jediná žena na světě, kterou miluji!«

A pokryl její ústa sterými polibky, které mu vracela s burácející vášní svého nitra.

A čekala — chtěl ji — — nuže? Co by učinila? Zde v lese — pravda, nikdo tudy nechodí — ale kdyby přece! Náhodou! Náhody jsou někdy hrozné! . . . A pak, shodovalo by se to se vznešeností nastávající choti Adrienovy, poddávati se zde, v lese? Co by tomu řekla etiketa? Ale co jest etiketa, když láska bouří celým tělem, proniká všemi nervy a svírá útroby až k bolesti? . . . A ač celé tělo její roztoužené křičelo: »Ano, ano!«, byla přece v pochybnostech, bude-li moci svoliti, až bude Adrien opakovati svou žádost . . .

Leč Adrien již jí nepožádal, již jí nechtěl, neopakoval své »Chci tě!« Proč, co se stalo?

Uvědomil si snad ten neodvolatelný závazek, jenž by ho upoutal k této ženě na celý život? Ale kdyby, což není ta žena nádherná, není schopna vyplniti ten celý jeho život?

Adrien o tom nepochyboval, ale když chtěl již schvátiti to sličné tělo a uložiti je na měkký koberec lesa, aby si z něho vzal, co jeho touhy žádaly, před zraky jeho objevila se dvě jména, »SELMA — SVETA«, napsaná kdysi tam v Paříži v hotelu lásky . . . . .

A Adrien své žádosti — neopakoval . . .

— — — — — — — —

— — — — — — — —

Od té doby uplynul měsíc. Adrien byl považován v zámku za snoubence Selmina, ač se teprve děly přípravy k zasnoubení. Selma zářila štěstím, hrabě byl občas zasmušilým.

Pak jednoho slunečného dne si vyjeli v kočáře do lesa. K večeru je stihla bouře, blesk uhodil blízko nich do stromu, koně se splašili. Duchapřítomni oba vyskočili včas z polorozbitého kočáru a, zanechavše koně, o nichž věděli, že poběží do zámku, pánu bohu, nastoupili cestu pěšky. Ale zbloudili a hledali útulek v malé myslivně, vzdálené dvě hodiny od zámku.

* * *

Eva přinášela občerstvení: džbán mléka, sýr, máslo a chléb. Omlouvajíc se, že nemůže ničeho jiného podati, snesla plamenný pohled hraběte, jímž na ní utkvěl, na tom bujném dítěti lesa, které zahlédl jen letmo v prostých, večerních nedbalkách. Teď měla Eva na sobě modrou sukni, krátkou sotva k oblým kolénkům, a černý, přiléhavý živůtek, v němž skrývala prsa, nepotřebující opory a vzdorující jeho žhavým zrakům.

»Déšť neustává, pane hrabě,« pravila klidně. »Máme vedle komůrku, kdež by si milostivá komtesa dobře pohověla. Pan hrabě by mohl sdřímnouti na bratrově loži u otce, který spí tvrdě a neprobudí se.«

Vezmeme za vděk vším, co nám vaše laskavost poskytne. Jen prosím, pošlete ráno někoho do zámku pro kočár!«

»Ráno přináší chlapec mléko. Půjde ihned do zámku a v 9 hodin zde může býti kočár.«

»Dobrá a teď ještě jednou odpusťte, dobré dítě, že jsme vás vyrušili ze sladkého snu.«

»A já vás, Evo, zvu do zámku. Přijďte, budu se na vás velice těšiti, ráda bych vám vaše pohostinství odplatila,« řekla Selma.

Když Eva odešla, zmocnilo se hraběte pokušení, dostavily se opět touhy. Selma ovšem nevyhlížela v prostém domácím obleku Evině tak půvabně, jako ve svém hedvábí a batistu, ale poněvadž byla Eva o něco slabší, svíral oděv její tělo Selmino tak, že každý sval bylo znáti. Selmino poprsí bylo v úzkém živůtku tak sevřeno, že se zdálo, že každým okamžikem uletí řada knoflíčků, jímž byl spiat. Krátká sukénka ukazovala buclatá lýtka Selmina nad polovic. Tato nahá lýtka, poněvadž musela Selma svléci mokré, hedvábné punčošky a jiných po ruce nebylo, dráždila Adriena svým růžovým nádechem. Ale slušelo jí to přece: byla stejně komická, jako roztomilá.

Byli zde sami a Eva bude spáti v odlehlé komůrce na druhé straně myslivny. Přece však rozloučil se Adrien

chladně se Selmou, když přišla Eva se světlem, aby odvedla ji do připravené ložnice. Selma, odcházejíc, ohlédla se významně na Adriena a kynula mu »Dobrou noc!«

Po chvíli se Eva vrátila a pobídla Adriena, aby se odebral do pokoje otcova. Hrabě kráčel za ní a hltal její kolébající se boky vášnivými pohledy. Jak rád by byl objal její štíhlý pas, ale Selma jistě ještě bděla . . . Jak jiná to vůně vychází z toho mladého těla, nezkaženého utahováním a parfumem! Adrienovi se zdálo, že Eva voní lesem a všemi jeho květy . . . Již již vztahoval ruce po tom bujném těle, ale v tom se Eva obrátila a řekla:

»Zde pokoj otcův, dobrou noc, pane hrabě« . . .

Adrien vstoupil a usedl na odestlané, prosté lůžko. Od protější stěny ozývalo se pravidelné oddychování starého myslivce. Na co myslel Adrien? Na Selmu, vyčerpanou únavou a strachem, snad již dřímající nedaleko na venkovském loži Evině? Hrabě si byl jist, že Eva přepustila Selmě svou komůrku. Ale kde spí dnes? . . . Kde spí? Co jest mu po tom, kde spí Eva? Je přece snoubencem Selminým — — — Ale je tak rozkošná ta Eva, tak čistá, panenská — — a hrabě viděl krajkový šátek na loži, zrcadlo s dvěma jmény, spony s brilanty, hřeben se zlatými vlasy . . . A zašeptal zoufale:

»Já si ji mám vzíti za ženu! Nebude mne ten srbský důstojník pronásledovati ve spánku? Budu schopen milovati Selmu? Snad ve chvíli největšího opojení zjeví

se mi ten svůdník, který neznal povinnosti k svedené! — — — Ale což musím si ji vzíti? Není vyhnutí? — — Slíbil jsem to otci a jí samotné! Má čest poroučí splniti slib. Jsem z rodu hrdých Vilcourtů — — Ach, kdybych byl znal Evu dříve! Jak rozkošná by to byla žena! Má sebevědomé vystupování královny, byla by ozdobou každé společnosti. Ovšem Selma je také kráska, ale je afektovaná, rozmarná — — a srbský důstojník — —

Adrien nebyl již schopen logicky mysleti. Jeho myšlenky příliš spěchaly, nedovedl jich zachycovati. Zdálo se mu, že vrzly dveře. Naslouchal. Ale bylo úplné ticho. Vstal a sáhl na kliku. Dveře myslivcova pokojíku se samy otevřely, starý lesník chrápal dále klidně svoji písničku. Adrien vyšel ven. Nalevo byla místnost, v níž spala Selma. Oknem vrhal měsíc stříbrnou zář do předsíňky. Adrien viděl jako ve dne. Učinil několik kroků . . . .

Přijala by ho Selma? Nepochyboval o tom. Její pohled, dávající »Dobrou noc!«, mu říkal, že na něho čeká. Sevřel by ji ve svou teplou náruč. Jistě by ji měl . . . . Byl již na dosah ruky u její dveří. Zdálo se, že slyší jemné dýchání její klenuté hrudi, do něhož mísily se hluboké vzdechy rozvášnění, slyšel zcela určitě zmítání těla, které působilo praskot dřeva prostého lůžka. A slyšel nesouvislá slova, mluvená vyprahlými rty — a volání: »Adriene! Adriene!« — — Touží po něm, chce ho, jako on jí chtěl! Půjde k ní! . . .

Již sahá na kliku, pohlédne na dveře, osvětlené září měsíce. Dveře mění se v lesklé zrcadlo, na němž se

kmítají dvě jména »SELMA — SVETA« — vidí srdce, které se mu zdá býti ohnivé, a nad ním krásnou hlavu mladého důstojníka, jež směje se ústy, plnými bílých zubů: »Já byl první — ty budeš — druhý!«

A Adrien couvá, hledá jiné dveře a plíží se předsíní na druhou stranu. Tam asi spí — Eva! Jsou zde dvě místnosti, dvoje dveře. Které jsou ty pravé? Zastavil se u prvních a přiložil ucho na dveře. Slyšel těžký chrupot. Tak nespí mladá dívka! Tam spí její matka, ovšem její matka, stará žena, ta může chrupati . . . Tedy druhé dveře! Jde k nim neslyšně. Tiše beře za kliku . . . .

A Selma? — — Zdá se mu jako by tichý hlas tam z kouta úpěnlivě prosil — — — Však co to? Z druhého kouta slyší posupný smích: »Já byl první — — «

Adrien otevírá dveře. Měsíc vrhá svůj bledý svit na bělounké lože, na němž dřímá dívka, majíc jednu ruku za hlavou a druhou na obnaženém prsu. Spí sladce, rty se usmívají, tělo se chvílemi zachvívá . . . . Adrien k ní přistupuje, maje vztaženou ruku nad jejími ústy, aby mohl potlačiti její výkřik. Naklání se nad ní a tiskne polibek na pootevřená ústa . . . .

Spící sebou trhla, pozvedla obě ruce a, ve spánku dále pohřížena, ovinula je kolem hlavy Adrienovy. Druhý polibek snesl se na její rty. Probudil ji. Lehce vzkřikla:

»Můj bože! Co je?« a snažila se povstati.

»Evo, buďte klidna — vysvětlím vám — vyslechněte mne — prosím — —«

»Ale, ale, já, já ne — — já ne —« koktá dívka, těžce

oddychujíc — a dodává — »Pane — hrabě — co děláte — milostivá — komtesa — — kdyby to — — —«

»Nechte býti, Evo, komtesu komtesou, nemyslete na ni, slyšte mne — —«

»Co chcete, pane hrabě, říci mně — chudé dívce?«

»Vy chudá dívka? Kdo může chlubiti se takovým bohatstvím, jako vy? Což je bohatství krásy méně cenné nežli peníze, je možno krásu koupiti si za peníze?«

»Ale, já — — «

»Oh, nemluvte, Evo, a slyšte mne! Jak jsem vás prvně spatřil, když jsme vstoupili, byl jsem vámi okouzlen. Ujišťuji vás, Evo, že nemiluji nikoho více nežli vás!«

»Ale — kom — komtesa« — odporovala ona, přitahujíc až ke krku pokrývku, »sám jste řekl, že je vaší snoubenkou.«

»Je snoubenkou mého otce, on ji vyvolil.«

Dívka hluboce vzdychla a tázala se tiše:

»A vy — jí — nemi — lu — je te?«

»Oh, mohl bych ji milovati, kdyby — —«

»Kdyby? — jaké kdyby? Cekněte mi, prosím — —«

»Až jindy, Evo, dnes řeknu vám pouze: Nevezmu si jí za ženu!«

Trhla s sebou, zdálo se, že chce něco říci, prudce zavřela oči.

»Proč jste se tak polekala?«

»Oh, ne, nebylo to nic — —«

»Ne, ne, Evo, věřte mi, nemiluji jí, miluji jen vás, Evo, co mi odpovíte?«

»Ach, co mohu říci? Kdybych věděla, že jsou vaše

city opravdové! Ale co by mi to bylo platno? Nemohu býti přece vaší ženou, pane hrabě, hledáte jen chvilkovou rozkoš, milenku — —«

»Mýlíte se, Evo, má láska k vám je opravdová, dokáži vám to! Budete mou ženou!«

»A komtesu — chcete — opu — stiti?« šeptala. »Bude to od vás kruté!«

»Musí tak býti, nevezmu si ženy, které nemiluji!«

»Ale váš pan otec?«

»Můj otec ovšem chce urozenou dámu, mně rovnou. Ale po tom se láska netáže! Já nepovolím! Jsem lékař, vyžene-li mne otec ze zámku, uživím sebe i vás. Ať mne vydědí, co mi na tom záleží!«

»Tolik mne tedy milujete?«

»Mnohem více, Evo, než vám dovedu říci!«

Prsa její prudce oddychovala. Ruka, kterou tiskla pod peřinou rozbouřená ňadra, se vynořila a zaryla se do hustých, kaštanových vlasů hlavy náklánějící se nad ní. Uvolněná pokrývka odhalila část její bělostné hrudi. Hrabě sklonil hlavu a cítil lahodnou vůni horkého těla. A ucítil také něžné rty na svých vlasech.

»Jste moje, Evo, opravdu jste moje?«

»Mohu vám věřiti, pane hrabě?«

»Přisahám vám, Evo,« zašeptal a objal jemně její ňadra, tyčící se z panenské hrudi. »Přisahám vám, že žena, která tuto přede mnou v cudném uzardění leží, bude mojí ženou!«

Tělo dívčino přimknulo se v radostném nadšení k

tělu jeho, své oči, svá ústa, svá ramena, svá prsa, vše mu nabízela s blaženým úsměvem.

»Budete mne míti také ráda?«

»Ach ano, velmi ráda, pane hrabě!«

»Neříkejte mi tak, jen ‚Adriene'.«

»Adriene!« vydechla a přitulila k němu svou dmoucí se hruď, na níž cítila jeho horké rty.

Usínala štěstím. Srdce jí mocně bušilo, byla opojena. Zdálo se jí, že ztrácí vědomí. Či snad byla hypnotisována jeho upřeným pohledem? . . .

Měsíc již dlouho nesvítil do malé komůrky. Uchýlil se diskretně za mraky . . . .

Adrien něžně se přitulil k tomu roztouženému, čekajícímu tělu. Objala ho nahými pažemi, jež vydechovala jemnou vůni potu — — — — — — — — — — — — — — —

Když hrabě odcházel, řekl jí:

»Čekej, za krátko budeš mojí ženou!«.

* * *

Vyšel do předsíně a, naleznuv světnici lesníkovu, uložil se na pohovku a brzo usnul. Zdálo se mu, že spal jen chvilku. Když se probudil, byl lesník již pryč.

Rychle se upravil a vyšel za ním před myslivnu. Představil se mu, řekl, že přišli v noci a jeho roztomilá dceruška poskytla jim přístřeší.

»Ano, byla to ohromná bouře,« řekl lesník, »myslím, že nadělala mnoho škody. Odpusťte, pane hrabě, že jsem vás ani nepřivítal. Ale honím se po celý den po

lesích za pytláky a večer padnu do postele jako špalek. Neslyšel bych ani, kdyby vedle mne vystřelili z děla.«

Za chvilku přišla Eva, nesouc mléko. Přivítala hraběte s úsměvem, přála mu dobré jitro a dodala:

»Pane hrabě, chlapec čeká na vaše rozkazy.«

Byly uděleny a hoch rozběhl se k zámku.

»Nazpět si sedni na kozlík ke kočímu!« volal za ním hrabě.

Když lesník poodešel, přistoupil hrabě k Evě, na níž nepozoroval ani nejmenších rozpaků.

»Evo, nehoršíte se na mne?« tázal se jí vroucně.

»Proč bych se měla horšiti?«

»Pro to vyrušení v noci« — odpověděl tiše, nachýliv se k ní.

»Ach, to byla maličkost!« řekla s úsměvem.

Hrabě s sebou trhl.

»Maličkost pravíte?«

»Ale ovšem, jsem ráda, že jsem vám mohla posloužiti!«

»Evo, co to mluvíte? Jste šílená?«

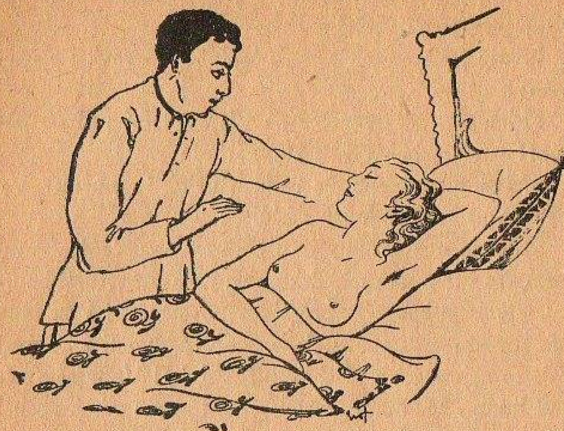
Eva mu neporozuměla.

»Proč bych byla šílená? Nevidím v tom přece nic tak těžkého, vykonala jsem jen svou povinnost!«

»Povinnost, Evo? Nic jiného než povinnost? Žádné potěšení nepociťujete?«

»Ach, ovšem, velké potěšení, těší mne v ž d y, když mohu vyhověti!«

»Vyhověti? Vždy? Evo, netrapte mne, nechci, byste

to považovala za svou povinnost nebo pouhé vyhovění!«

Na prahu myslivny objevila se Selma. Bylo po rozhovoru. Oči komtesy rýsovaly se tmavomodrými kruhy, zářily.

»Adriene, jak krásné jitro po takové bouři!« zvolala. »Pojďte, projdeme se trochu lesem, než přijede kočár! Dobré jitro, drahá Evo! Již jste zase vzhůru a máte s námi práci!«

»Právě mi pan hrabě tolik děkuje, jakáž pak práce!«

Adrien uklonil se strnule Evě, která tu stála klidná, a, nabídnuv Selmě rámě, pomalu s ní odcházel.

Přitulila se k němu a pohlížejíc do jeho očí, málo vyspalých, šeptala:

»Ach, jak jsem šťastna, jak jsem šťastna! Ale, Adriene, vy jste mne ještě ani nepolíbil!«

Nikdy ještě se tak sama nenabízela. Pravil s úsměvem:

»Hleďme, jak zázračně na vás ten lesní vzduch působí! Jste všechna vyměněna, záříte!«

»Myslíte, Adriene, že vzduch učinil tu změnu? Vy nemáte na tom žádných zásluh?«

»Ovšem, mé zásluhy jsou při tom ohromné! Vyzval jsem vás včera na procházku, měl jsem předvídati bouřku, ale jsem špatným prorokem povětrnosti! Pak jsem vás div nenechal zabíti bleskem a vypadnouti z kočáru! Ale to nejsou ještě všechny mé zásluhy! Vedl jsem vás dvě hodiny špatnou cestou, zbloudil jsem s vámi, nechal vás promoknouti a snad nastydnouti!«

»A vy myslíte, že té bouři nežehnám?« řekla plna rozpaků, které zbarvily její tváře ruměncem.

Adrien přeslechl asi tuto poznámku, neboť se tázal:

»Není vám skutečně nic, nebolí vás v krčku? Byla jste celá promoklá, až na kůži — —«

»kterou jste viděl — —«

»a která byla okouzlující!«

»Líbila se vám opravdu?«

»Víte, že se mi líbíte celá!«

»Licoměrníku!« zašeptala pro sebe a nahlas řekla:

»A pak jste mi udělal na levém rameni velikou červenou skvrnu! Jste divoch, pane hrabě!«

»Já? Skvrnu? Kdy?«

»Ano, vy, vy — — «

»Jak bych se byl dostal na vaše raménko?«

»Oh, vy čtveráku!« zvolala vesele.

»Opravdu nevím!«

»Adriene, co to mluvíte? Proč zapíráte? Zbláznil jste se?«

»Ujišťuji vás, že mám dobrý rozum!«

»Doufám také! Ani opilý býti nemůžete. Mlékem se přece nikdo neopije!«

»Nuže tedy, nevím opravdu, co myslíte!«

Chvíli šli tiše vedle sebe.

»Adriene, musím se vás na něco zeptati: Nejste — n á m ě s í č n í k?«

»Selmo, jaký to nápad?«

»Ne, ne, jen mi odpovězte! Nechodíte někdy v noci, když svítí měsíc, ze spaní po zámku? Neotevíráte dveří? Nevstupujete do jiných místností bez ohledu, zda tam spí muž či žena?«

»Sapristi!« pomyslel si hrabě zděšeně. »Ona něco ví!« — ale odpověděl, neztrativ duchapřítomnosti:

»Bohužel, Selmo, obávám se něčeho podobného! Dva moji předkové měli také tuto zvláštní chorobu.«

»Je nevyléčitelna?«

»Ovšem —«

»Obávám se, Adriene, že jste v s k u t k u náměsíčníkem!«

»Z čeho tak soudíte?«

»Vy jste v noci spal u myslivce?«

»Ano!«

»Ale ne dlouho, probudil jste se a vyšel ven.«

»Nevím o tom!«

»Ale já o tom vím!« a upřela naň, to řkouc, pátravě své velké, modré oči.

»Ví, že jsem byl u Evy!« v duchu zasténal hrabě, a tázal se zajíkavě:

»Nu — a co — jsem — dělal — po — po tom?«

»Potom jste vzal za kliku jistých dveří.«

»Vskutku?«

»A vstoupil jste —«

»Nemožno!«

»Posečkejte! Byla to ložnice a tam na loži ležela žena!«

»A dále?« — Adrienovi vyrazil na čele studený pot. »Ona ví vše! Stopovala mne! Můj bože, jak to skončí?« děsil se v duchu.

»Pak přiblížil jste se k tomu loži!«

»Selmo, vy mi tu vypravujete báchorku!«

»Nikoli! Skutečnost! Spal jste nebo jste bděl, když jste to učinil?« tázala se s přísností vyšetřujícího soudce.

»Což vím? Musel jsem spáti, neboť o tom nemám ani tušení!«

»Adriene!« šeptala Selma, přitulíc se k němu. »Proč zapíráte? Proč se nechcete přiznati?«

»K čemu se mám přiznati? Pokračujte!«

»Nuže tedy! Vy jste se nad tou ženou sklonil a — políbil ji!«

»Opravdu? A co jsem dělal dále? Něco špatného?«

»Naopak, Adriene, vaše náměsíčnictví je velmi něžné! Ale přiznejte se, drahý, vy přece víte, že jste přišel — k e m n ě!«

»K vám, Selmo?«

»Nu a ke komu jinému? Snad k paní lesníkové? Ovšem, je tu ještě ta lesní víla, Eva, ta rozkošná dívka, že ano!«

Adrien střídavě bledl a se červenal.

»Ale k té jste přece nešel, Adriene! Toho byste přece neučinil!«

»Ovšem — zajisté — a co — dále?«

»Přišel jste tedy ke mně — lekla jsem se, ale vy jste mne nenechal vykřiknouti. Ostatně já bych byla vykřikla pouze pošeptmu! Byla jsem hned velmi tichá . . .«

»To bylo od vás velmi rozumné!«

»Pak jste se ke mně naklonil —«

»A pak, pak — —?«

»Pak jste mne — políbil!«

»To je zcela přirozené, ženu v posteli vždy líbáme!«

»Ale tak vroucně —«

»Neumím jinak líbati.«

»A objal jste mne, také tak vroucně!«

»Dělám všechno vždy vroucně.«

»Ano, ano, Adriene, velmi vroucně, jsem tak šťastna!«

Adrien již plně pochopil vše. Zmýlil se ve dveřích: myslel, že jde k Evě a šel k Selmě. Byl to Osud, který ho vedl? Ostatně, byla to bláhová myšlenka vzíti si Evu! Otec by nikdy nesvolil! A Selma je tak rozkošná

— — Ale nesměl se prozraditi. Bylo dělati z nouze cnost . . .

»Škoda, Adriene, že se na to nepamatujete, bylo to tak krásné!« mluvila Selma dále. »Proč nemají náměsíčníci vědomí o tom, co činí?«

»Pak by nebyli náměsíčníky!«

»Ale já jich lituji, nepocítí žádného požitku — —«

»To jest vskutku smutné — — —«

»A mluví také náměsíčníci?« vyzvídala Selma dále.

»Nevím, ale myslím, že ano!«

»Vím jistě, že mluví! A vyslovují také jména?«

»Mluví-li, pak zajisté!«

»A nepletou si je někdy?«

Adrien byl jako na trní, ale odpověděl:

»V takovém stavu se mohou mýliti. Nejsou vůbec za své jednání zodpovědni.« Zamlčeli se.

»Zdá se mi,« počal po chvíli hrabě, »že se rozpomínám — poněkud — ano, ano! Vyšel jsem ven — nemohl jsem spáti pro chrapot myslivců. V předsíni svítil měsíc. Jeho svit mne asi omámil. Procházel jsem se chvíli po chodbě — asi — a pak, chtěje se vrátiti, spletl jsem si dveře a vešel k vám — ano, tak to bude! Byl jsem, Selmo neslušný?«

»Náměsíčníkům nutno vše odpustiti!« mínila svatě Selma, »neboť nevědí, co činí!«

Došli k mechovému sedátku. Adrien strhl Selmu na svůj klín a, přitisknuv k sobě její zlatou hlavu, zašeptal jí do růžového ouška:

»Ale já věděl, co činím, drahá! Nespal jsem, což

mohl by náměsíčník zůstati ve spánku i p ř i t o m? Selmo, nemohu za to! Toužil jsem po vás tolik! Řekl jsem si: Za krátko bude již mou ženou — —«

»A teď jí nejsem? — nejsem již Tvojí ženou?«

»Ano, mou milovanou, rozkošnou ženuškou, Selmo!« a sevřel ji vroucně do náručí.

Nedaleko zaslechli povoz. Byl to kočár ze zámku. Hrabě zahvízdal a povoz zastavil. Vsedli a dali se dovézti do myslivny, aby poděkovali hostitelům. A v duchu děkovali jim za své štěstí . . .

* *
*

Za dva měsíce slavena byla svatba Selmy s Adrienem. Eva byla jednou z družiček.

Večer uvedl hrabě svou ženu do ložnice, kterou dal skvostně upraviti.

Selma přistoupila k zrcadlu, aby se ještě jednou přesvědčila, jak jí slušel svatební šat. Ale obrátila se náhle k Adrienovi a mrzutě řekla:

»Vyhoďte panskou, můj milý! Ani zrcadlo není pořádně utřeno!«

A vskutku bylo hodně zaprášeno, zejména na jedné straně. Adrien neodpovídal, jen se usmíval.

V tom Selma vzkřikla a zapotácela se. Na křišťálovém skle, pokrytém vrstvou prachu, zahlédla dvě jména »SELMA — SVETA« a pod nimi srdce. Klesala, byla blízka mdlobě.

Hrabě k ní přiskočil a tázal se:

»Co jest vám, Selmo?«

Uděšenou vedl ji k loži. To bylo rozházeno a na něm ležel šáteček s bohatými krajkami a vyšitým jménem »SELMA«. Druhý výkřik! Jak se sem dostal ten šátek? Co značí písmena na zrcadle? A na zemi ležely dvě spony s brilanty! Její spony! V hřebenu na stolku leskly se vyčesány její zlaté vlasy! . . .

Byla děsně bledá.

»Co jest — to — Adriene — — co to značí?«

»Značilo velmi mnoho, ale v této chvíli neznačí pranic!«

A vzal krajkový šátek a setřel jím se zrcadla vrstvu prachu, kterou tam byl zúmyslně nanesl.

»Tento šáteček,« pravil pak, »zapomněla jste, Selmo, kdysi v Paříži v hotelovém pokoji — nevzpomínáte si?«

Selma pochopila. Adrien věděl všechno! Je po jejím štěstí! Klesla na kolena, chtějíc ho prositi. Pozvedl ji a vzal něžně do náručí.

»Ne, drahá Selmo, není po vašem štěstí, začíná teprve! Je vše zapomenuto, má drahá ženo!«

A odnesl ji na rozházené lože, na němž se jí dostalo úplného odpuštění.

»Ale nebudeš si plésti jména? Nebudeš mi říkati — ‚Evo'?« tázala se, rozplývajíc se štěstím.

A od té doby hrabě častokráte zahrál si na — náměsíčníka . . .

—o—

Erotické Edice

„VENUŠINY POVÍDKY"

ŘADA II.

Dosud vyšly tyto svazky:

Sv. 1. Maupassant: Studnice života.
» 2. Evers: Poslední vůle nevěstčina.
» 3. Míšek: poslední vůle nevěstčina.
» 4. (1001.) Arabské noci.
» 5. Mantegazza: Rudé květy lásky.
» 6. Míšek: Král 12 stolů.
» 7. Montegut: Tři povídky.
» 8. Míšek: Srdce na kříži.
» 9. Silvestré: Nahé povídky.
» 10. Stevenson: Vill z mlýna.
» 11. Povídky tří žen.
» 12. (1001.) Ali Šar a krásná Sumurud.
» 13. Míšek: Silný milenec.
» 14. Kudrna: Povídky vášnivých večerů.
» 15. Louys: Únos po plese v opeře.
» 16. Klán: Milostné listy.
» 17. Restif de la Bretonne: Koketka. Nepravý manžel.
» 18. Jary Toužil: Náměsíčník.
» 19. Octave Mirbeau: Z deníku dcery prostitutky.
» 20. J. Toužil: Věčně . . . !

Každý svazek ukončen.

Jednotná cena každého illustrovaného svazku Kč 1.80.

Nakladatelství, knihkupectví a papírnictví

JAN TOUŽIMSKÝ,

Praha-Vršovice, Havlíčkova 2.

Venušiny povídky vycházejí týdně v ukončených svazečcích po Kč 1.80 nákladem J. Toužimského ve Vršovicích. Illustruje akad. malíř J. S.